

УДК 347.77

Ю. Л. БОШИЦЬКИЙ

Юрій Ладиславович Бошицький, професор, заслужений юрист України, керівник сектора права інтелектуальної власності Київського університету права НАН України та Міжнародного центру правових проблем інтелектуальної власності Інституту держави і права ім. В.М. Корецького НАН України

ІНТЕЛЕКТУАЛЬНА ВЛАСНІСТЬ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ – АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ МОДЕРНІЗАЦІЇ ТА ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ

Ефективна та поступова розбудова сучасної України неможлива без її динамічного економічного розвитку. Такий розвиток, як правило, все більше спирається на створення та впровадження в господарській та соціальній інфраструктурі різнопланових об'єктів інтелектуальної власності, охорону і захист прав вчених, інженерів, винахідників. Досвід країн із розвинутою економікою підтверджує, що інтелектуальна діяльність, новаторство та креативність технічних рішень здебільшого визначають стратегію і тактику стрімкого й комплексного розвитку держави, високий технічний рівень виробництва, інтеграцію наукової, технологічно складової промисловості.

Сьогодні ні в кого не викликає заперечень теза, що організація дієвої системи правозастосування в процесі створення та використання об'єктів інтелектуальної власності прямо впливає на розбудову національних науково-технологічних та науково-технічних сфер життя держав, підвищення їх інвестиційного іміджу, запровадження сприятливих інноваційних можливостей. Тому збереження, зміцнення і розвиток інтелектуального потенціалу нашої держави необхідно вважати пріоритетними інтересами України.

Перед державною системою охорони інтелектуальної власності стоять спрямовані на подальше поширення міжнародних та європейських стандартів завдання оптимізації правової охорони та захисту прав інтелектуальної власності, необхідність проведення державної політики, спрямованої на поширення відповідних знань у цій сфері серед різних верств населення. Також надзвичайно важливу роль у розбудові економічно незалежної держави, формування культури та поваги до прав інтелектуальної власності відіграють державні органи та впровадження ними різних заходів як у середині держави, так і на її міжнародному рівні.

Важливим завданням розвитку України на сучасному етапі є створення ефективної інноваційної системи, яка спроможна забезпечити технологічну модернізацію національної економіки, підвищити її конкурентоспроможність на основі передових технологій. Необхідно удосконалити ринок результатів інтелектуальної діяльності, державну систему правової охорони інтелектуальної власності та перетворити науковий потенціал країни в дієвий ресурс економічного зростання.

Визнання інтелектуальної діяльності такою, яка забезпечує успішний розвиток усіх інших форм суспільно-корисної діяльності, зумовлює необхідність зосередити державні можливості – матеріальні ресурси та кошти на всебічному розвитку інтелектуальної діяльності.

Наша держава розвивається в часи активної, динамічної інтелектуальної діяльності. І це зумовлює стратегію і тактику її соціально-економічного розвитку як європейської держави. Рівень творчої діяльності наших співвітчизників, її масштаби визначатимуть не тільки рівень добробуту українського народу, а й, передусім, нашу політичну й економічну незалежність, наш суверенітет і територіальну цілісність, безпеку і авторитет України на міжнародному рівні та інші параметри престижу і процвітання української нації. Реформування та економічний підйом вітчизняного виробництва повинні базуватися на глибоко продуманій, креативній економічній політиці у сфері використання інтелектуального потенціалу вітчизняної економіки, спрямованості на створення необхідних умов для стабільного примноження та розвитку інтелектуальної власності як найвищої і найпрогресивнішої форми економічних відносин у ринкових умовах.

Водночас, охорона права інтелектуальної власності, у тому числі його захист, повинні відповідати сучасним вимогам, бути демократичними, легкодоступними, прозорими тощо. Спрямовані на охорону промислової власності закони повинні ефективно забезпечувати моральні та економічні права авторів на результати інтелектуальної діяльності, стимулювати творчу активність людей, відповідно до державних інтересів застосувати її результати, а також заохочувати чесну торгівлю. Тому охорона прав на об'єкти промислової власності існує сьогодні в усіх країнах світу. Державна політика має здійснюватись з урахуванням пріоритетів у розвитку науки, підтримки найбільш важливих галузей виробництва, в яких використання новітніх досягнень техніки і технологій може забезпечити одержання найбільшого ефекту та найбільшої віддачі.

Так, Програма розвитку державної системи правової охорони інтелектуальної власності України на 2010–2014 рр. передбачає створення умов для покращання інвестиційного клімату України та підтримки підприємництва; підвищення рівня свідомості та правової культури українського суспільства у сфері інтелектуальної власності; створення умов для реалізації конституційних прав громадян на доступність освіти у сфері інтелектуальної власності, трансферу технологій та інноваційної діяльності. Тому саме розробка фундаментальних принципів системи інтелектуальної власності є одним із нагальних завдань вітчизняної правової науки. При цьому слід враховувати те, що дослідження проблем правового регулювання відносин у сфері інтелектуальної власності має здійснюватися із урахуванням трьох фундаментальних принципів: дуалізму інтелектуальної власності; вичерпання права на розповсюдження об'єктів; обмеження права інтелектуальної власності.

А пріоритетні завдання розвитку України ґрунтуються на положеннях Програми економічних реформ на 2010–2014 роки «Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава» та Щорічного Послання Президента України до Верховної Ради України «Модернізація України – наш стратегічний вибір», а також Концепції Державної програми економічного і соціального розвитку України на 2012 р., схваленої розпорядженням Кабінету Міністрів України від 21 березня 2011 р. № 219-р. та інших державних програмних документах.

У сучасних умовах у правовій площині проявляється багатогранність певних методів і принципів правового регулювання, забезпечення балансу приватних та публічних інтересів як одного з основних завдань права на сучасному етапі. Сфера інтелектуальної власності в цьому аспекті є надзвичайно актуальною, оскільки притаманна їй творча діяльність характеризується інтеграцією приватних та публічних інтересів. А, як відомо, метод цивільно-правового регулювання охоплює не тільки диспозитивні, а й імперативні засоби впливу на учасників цивільних відносин на засадах юридичної рівності сторін, справедливості та добросовісності.

Відповідно до цивільного законодавства України, починаючи з моменту прийняття ЦКУ, який предметом цивільно-правового регулювання визнав ті з майнових відносин, що засновані на юридичній рівності, вільному волевиявленні, майновій самостійності їх учасників, основним критерієм встановлення галузевої належності відносин визнав не предмет, а метод правового регулювання. Для цивільного права як права приватного характерними є: визнання пріоритетності інтересів приватної особи; юридична рівність учасників відносин; ініціативність сторін при встановленні правовідносин; вільний розсуд при виборі варіантів поведінки, прямо не заборонених законодавством; позовний порядок захисту інтересів суб'єктів у суді. А при вирішенні проблем правового забезпечення сфери інтелектуальної власності координується багато факторів та інтересів часто протилежних. Однак, первинними є інтереси авторів, творців об'єктів інтелектуальної діяльності людини. Перш за все, це інтереси підприємців, що використовують результати інтелектуальної діяльності з метою отримання прибутків. По-друге, це інтереси держави, яка в зазначених відносинах, з одного боку, виступає як гарант закону, а з іншого – як безпосередній їх учасник.

Питання щодо місця та статусу норм у сфері інтелектуальної власності в системі права набувають сьогодні досить принципового значення. Так, джерелом права на конкретний результат творчої діяльності є відповідна норма закону, що визначає першого праволодільца, або положення договору між учасниками створення такого результату, а кожний наступний володілець інтелектуальної власності зобов'язаний надати документальне підтвердження отримання прав. Управління інтелектуальною власністю повинно відстежувати правові підстави для визнання конкретних результатів творчої діяльності інтелектуальною власністю.

Сьогодні причина більшості порушень прав інтелектуальної власності має економічний характер і лежить у монополії цього права. Тільки монополіст – праволоділець має абсолютні права на конкретний об'єкт інтелектуальної власності, володіє правом на використання такого об'єкта, має можливість монополювати встановлювати завищені ціни не лише на об'єкт інтелектуальної власності, а й на товар, в якому втілений такий об'єкт. Порушники прав інтелектуальної власності, здійснюючи продаж контрафактних товарів, намагаються отримати більші прибутки внаслідок проведення демпінгової цінової політики. Так, зменшуючи ціну на контрафактну продукцію і збільшуючи обсяги виробництва, вони можуть отримувати додаткові доходи, у той час, як правовласники такої можливості не мають. Саме тому заходи цивільної, адміністративної і кримінальної юридичної відповідальності не можуть дати позитивних наслідків без врахування дії економічних законів. Тому інтелектуальна власність може виступати не тільки двигуном, а й певним гальмом для суспільного розвитку. Підтвердженням цього є те, що інтелектуальна власність, починаючи з продуктів харчування, ліків, технічних засобів, технологіями та Інтернет впливає на розвиток суспільства. А права інтелектуальної власності по суті тільки забезпечують децентралізовану систему інновацій у науці та культурі. Тому законодавство у сфері інтелектуальної власності повинно мати комплексний характер для регулювання режиму того чи іншого об'єкта інтелектуальної власності. Для цього, як правило, включаючи положення цивільного, фінансового, адміністративного, конституційного, процесуального законодавства тощо. У свою чергу, право

інтелектуальної власності в цілому і кожен із його об'єктів зокрема мають той чи інший зв'язок з різними галузями права, здійснюючи одне на одне певний взаємний вплив.

Як відомо, законодавство України у сфері інтелектуальної власності створювалося в умовах її незалежності, майже з чистого аркуша. Це законодавство сьогодні ще не позбавлене окремих істотних недоліків, прогалин, суперечливих положень, деякі норми не узгоджені між собою тощо. Законодавець постійно шукає шляхи і способи його приведення до світових стандартів та іншого удосконалення, адже від належної, надійної та ефективної правової охорони інтелектуальної власності залежить рівень соціально-економічного розвитку України і, в кінцевому результаті, добробут народу. Тому проблеми правотворення, науково-теоретичний аналіз законодавства України про інтелектуальну власність і розробка цілісної інтелектуально-правової концепції правового статусу творця інтелектуальної власності та його правонаступників, яка б забезпечила успішний розвиток інтелектуальної діяльності та її результату інтелектуальної власності і їх надійну охорону, є дійсно важливим.

Особливість законодавства у сфері інтелектуальної власності полягає в тому, що воно повинно відповідати міжнародним договорам, базуватися на дворівневому підході в регулюванні відносин у сфері інтелектуальної діяльності, свобода здійснення якої гарантується Конституцією України. Книга четверта ЦКУ «Право інтелектуальної власності» присвячена регулюванню договірних відносин у сфері інтелектуальної власності, однак зазначені відносини у цій сфері частково підпадають під регулювання також і норм Господарського, Кримінального, Митного, Бюджетного, Податкового кодексів України, Кодексу України про адміністративні правопорушення, процесуальних кодексів, Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції». Спеціальне законодавство складає понад 10 законів. Так, у сфері авторських прав це Закон України «Про авторське право і суміжні права» у редакції Закону № 2627-III від 11 липня 2001 р. (зі змінами), у сфері промислової власності Закони України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» від 15 грудня 1993 р. № 3687-XII (зі змінами), «Про охорону прав на промислові зразки» від 15 грудня 1993 р. № 3688-XII (зі змінами), «Про охорону прав на зазначення походження товарів» від 16 червня 1999 р. № 752-XIV (зі змінами), «Про охорону прав на знаки для товарів та послуг» від 15 грудня 1993 р. № 3689-XII (зі змінами) тощо. Процедури визначені на рівні підзаконних нормативно-правових актів (яких існує понад 100), виданих Кабінетом Міністрів України та профільним міністерством.

Законодавство у сфері інтелектуальної власності має комплексний характер, так як регулюючи режим того чи іншого об'єкта інтелектуальної власності, воно не рідко включає положення цивільного, фінансового, адміністративного, конституційного, процесуального законодавства тощо. А право інтелектуальної власності загалом і кожен із його об'єктів зокрема мають певний зв'язок з іншими галузями права, здійснюють один на одного певний взаємний вплив.

Незважаючи на активне дослідження проблем права інтелектуальної власності в останні роки, багато питань ще не отримали адекватного вивчення. Зокрема, залишаються не достатньо визначеними роль і значення інтелектуальної діяльності та інтелектуальної власності в соціально-економічному розвитку України; не визначені достатньо актуальність, зміст, види та місце інтелектуальної власності в системі цивільного права України; склад об'єктів та суб'єктів права інтелектуальної власності за чинним законодавством України, які підлягають цивільно-правовій охороні. Потребують більш глибокого дослідження і цивільно-правові форми охорони права інтелектуальної власності, зокрема особисті немайнові й майнові права; реалізація особистих немайнових і майнових прав суб'єктів інтелектуальної власності. Потребують науково-теоретичного аналізу й система захисту права інтелектуальної власності за чинним законодавством України. Аналізуючи проблеми правотворення в системі охорони інтелектуальної власності на основі результатів дослідження проблем правової охорони особистих немайнових і майнових прав, правового режиму об'єктів інтелектуальної власності та правового статусу суб'єктів інтелектуальної власності, можна виявити недоліки і прогалини в системі цивільно-правової охорони особистих немайнових і майнових прав суб'єктів інтелектуальної власності, дати їм відповідну оцінку, визначити їх причини і розробити належні пропозиції та рекомендації, спрямовані на усунення виявлених недоліків та підвищення цивільно-правової охорони інтелектуальної власності.

Питання правотворення у сфері оптимізації інтелектуального розвитку країни, удосконалення управління системою інтелектуальної власності потребує постійної уваги з боку держави. У контексті зазначеного вище вбачається доцільним розглянути основні базові або пріоритетні напрями правотворення у сфері інтелектуальної власності країни.

Перший напрям – це необхідність удосконалення нормативно-правової бази інтелектуальної власності та удосконалення механізмів захисту прав у цій сфері. Потреба правотворення у даному напрямі пов'язана з необхідністю реформування управління інтелектуальною власністю, викликана необхідністю адаптації національного законодавства до законодавства Європейського Союзу. У цьому контексті законодавство з питань інтелектуальної власності необхідно привести у відповідність до Цивільного кодексу України, у тому числі й у відповідність з усталеними міжнародними нормами у сфері інтелектуальної власності. Потребує приведення у відповідність актів національного законодавства між собою та із загальним законодавством України й забезпечення лібералізації, спрощення, прискорення, максимальної зручності для заявників процедур набуття прав на об'єкти інтелектуальної власності. Також необхідне законодавче посилення відповідальності за порушення прав інтелектуальної власності, вдосконалення правового регулювання економічних аспектів права інтелектуальної власності, в тому числі системи сплати зборів і мита за дії, пов'язані з охороною прав на об'єкти інтелектуальної власності, вдосконалення правового регулювання механізмів економічного стимулювання творчості тощо.

Другий напрям – це удосконалення процедур захисту прав авторів та володільців виключних прав інтелектуальної власності. Правотворення в цьому напрямі потребує забезпечення ефективного державного контролю та координації дій правоохоронних і контролюючих органів щодо боротьби з порушеннями прав інтелектуальної власності. Європейський досвід та удосконалення судової реформи потребує створення спеціалізованого патентного суду для розгляду справ, пов'язаних із захистом прав інтелектуальної власності, а також запровадженню альтернативних способів вирішення спорів, розробки єдиної методики проведення судових експертиз у справах щодо визнання недійсними охоронних документів на об'єкти інтелектуальної власності, розробки методики визначення збитків у справах про порушення прав інтелектуальної власності.

Третій напрям – це правотворення в галузі охорони та захисту авторського права й суміжних прав. Необхідно удосконалити чинного законодавства у сфері авторського права й суміжних прав у частині сприяння легальному бізнесу з метою детінізації цього ринку послуг; легалізації програмного забезпечення, яке використовується в органах виконавчої влади та запровадження відкритого доступу до Державних реєстрів зареєстрованих об'єктів авторського права через мережу Інтернет.

Четвертий напрям – це кадрові проблеми. Сьогодні надзвичайно важливою залишається необхідність підготовки спеціалістів з питань інтелектуальної власності та поширення знань, рівня культури й освіти у зазначеній сфері.

Специфіка правотворення у сфері інтелектуальної власності повинна спиратися на сформовану правову культуру всіх верств населення. Важлива роль належить в цій площині й сучасним телекомунікаційним засобам, які могли б забезпечити публічні інформаційні акції по роз'ясненню негативних наслідків неправомірного використання об'єктів права інтелектуальної власності. Особливої уваги потребують заходи щодо підготовки наукових кадрів у сфері інтелектуальної власності, запровадження різних форм і методів перепідготовки й підвищення кваліфікації різних соціальних категорій – патентних повірених, керівників підприємств, установ та організацій, працівників органів державної влади, місцевого самоврядування, які в силу службових обов'язків причетні до сфери управління інтелектуальною власністю. Це і пропаганда знань у сфері інтелектуальної власності з метою охоплення навчанням різних категорій населення, насамперед шкільної молоді й удосконалення нормативно-правової бази діяльності патентних повірених, підвищення кваліфікації суддів, які розглядають справи з питань інтелектуальної власності тощо.

П'ятий напрям – це здійснення міжнародної політики з метою підвищення міжнародного іміджу нашої держави та її впливу на міжнародні процеси у сфері інтелектуальної власності. Правотворення в цій сфері матиме сенс в обстоюванні національних інтересів у рамках участі в керівних органах Всесвітньої організації інтелектуальної власності, участі в міжнародних проектах, спрямованих на розвиток малих і середніх підприємств у сфері інтелектуальної власності. Надзвичайно важливим повинен стати і аналіз реалізації національного законодавства у сфері інтелектуальної власності з урахуванням міжнародного досвіду. Це дозволить нашій країні визначитися в доцільності приєднання до них, а також обстоювати національні інтереси щодо взаємного захисту географічних зазначень при створенні зони вільної торгівлі з урахуванням потреб вітчизняних виробників та представників бізнесу.

Резюмуючи викладене вище, можна зробити наступні висновки щодо оптимізації правотворення у сфері інтелектуальної власності. Нарівні з наведеними п'ятьма напрямками розробки, удосконалення та прийняття відповідного законодавства слід підкреслити, що потребують свого дослідження і чіткого правового врегулювання проблеми співвідношення загальновідомих торговельних марок і доменних імен різних рівнів, географічних зазначень, знаків колишнього СРСР, необхідне внесення загальновідомих марок до спеціального переліку загальновідомих торговельних марок на національному, регіональному і міжнародному рівнях і передбачити видачу національного та міжнародного свідоцтва на загальновідому торговельну марку. Окремо слід зауважити, що Цивільний кодекс України не містить в собі визначення поняття винаходу. На нашу думку, саме в Цивільному кодексі України, який визначає основи цивільного законодавства країни та основи права інтелектуальної власності на винаходи, має міститися таке визначення.

Незважаючи на те, що в Україні існує система охорони прав інтелектуальної власності, яка відповідає міжнародним стандартам, необхідно вирішувати на законодавчому рівні питання наближення до законодавства Євросоюзу в сфері охорони промислової власності, а саме у сфері: попередження порушень прав винахідників непрямого використання винаходів, ліцензування, перехресного ліцензування, запровадження податкових пільг не тільки для винахідників, а й для підприємців, що будуть використовувати винахід.

Удосконалення правотворення у сфері інтелектуальної власності повинно відбуватися комплексно й послідовно, спираючись на відповідну спеціальну національну програму, яка підпорядкована не швидкоплинним інтересам тих або інших політичних та комерційних сил, а інтересам усього суспільства.

Оптимізація правотворення у сфері інтелектуальної власності в Україні ефективно сприятиме розвитку наукового та інтелектуального потенціалу української нації, здійсненню економічного прориву в умовах світової економічної кризи, виходу до сфери виробництва високих інноваційних технологій та увійти до числа економічно розвинутих держав. Удосконалення законодавства в сфері інтелектуальної власності, усунення певних прогалин у праві сприятиме запобіганню правопорушенням в цілому, зміцнить економічну сферу впливу при міжнародному співробітництві, надасть можливість нашій країні впевненіше розвиватись у сфері інноваційної діяльності. На нашу думку, зазначені вище чинники сприятимуть посиленню не лише правової охорони інтелектуальної власності, розвитку ринкових відносин, а й, значною мірою, процвітанню нашої країни.

¹ Актуальні проблеми правового регулювання інтелектуальної власності в Україні в умовах трансформації суспільних відносин // Державно-правове регулювання в умовах трансформації суспільних відносин. – К. : Юридична думка, 2009. – С. 296–336.

² Бошицький Ю. Л. Проблеми правотворення в сфері охорони інтелектуальної власності в Україні // Часопис Київського університету права. – 2010. – № 3 – С. 192–196.

³ Бошицький Ю. Л. Удосконалення національного законодавства в сфері інтелектуальної власності: проблеми та перспективи // Законодавство України: проблеми та перспективи розвитку: Зб. наук. праць Міжнар. наук.-практ. конф. / НАН України, Київський ун-т права; редкол: Шемшученко Ю. С., Бошицький Ю. Л., Чернецька О. В. та ін. – К.: Вид-во Європ. ун-ту, 2011. – С. 7–11.

⁴ Бошицький Ю. Л. Теоретико-прикладні аспекти оптимізації вітчизняного право творення у сфері інтелектуальної власності // Актуальні проблеми правотворення в сучасній Україні: Зб. матеріалів III Всеукр. наук.-практ. конф. (26 квітня 2012 р.). – К. : Вид-во Європ. ун-ту, 2012. – С. 6–11.

⁵ Цивільно-правове регулювання інтелектуальної власності в Україні: пріоритети та шляхи оптимізації // Сучасні проблеми приватного права: Зб. наук. праць, присвячених 80-ій річниці з дня народження Шевченко Я. М. / Ред. Н. С. Кузнецова, Р. О. Стефанчук. – К.: ВГО «Асоціація цивілістів України», – Кам'янець-Подільський: ТОВ «Друкарня Рута». – 2012. – 464 с.

⁶ Бошицький Ю. Л. Шляхи оптимізації правової охорони інтелектуальної власності в контексті удосконалення правової системи України // Сучасні проблеми правової системи України: Зб. матеріалів IV Міжнар. наук.-практ. конф. – К.: Видавництво «Ліра-К», 2012. – С. 8–13.

⁷ Бошицький Ю. Л. Поняття, значення торговельної марки та прав на неї в контексті розбудови національної ринкової економіки // Інтелектуальна власність в Україні: проблеми теорії та практики: Зб. наук.-практ. конф. (24 лютого 2010 р.). – К.: Вид-во Європейського університету, 2012. – Вип. 1. – 156 с. – С. 11–15.

Резюме

Бошицький Ю. Л. Інтелектуальна власність в сучасній Україні – актуальні питання модернізації та правового регулювання.

Статтю присвячено питанням оптимізації правового регулювання сфери інтелектуальної діяльності, створення та впровадження в господарській та соціальній інфраструктурі різнопланових об'єктів інтелектуальної власності, охорону і захист прав вчених, інженерів, винахідників у цій сфері

Обґрунтовується необхідність ефективного правового регулювання авторів у процесі створення та використання об'єктів інтелектуальної власності, вплив їх діяльності на розбудову національних науково-технологічних та науково-технічних сфер життя держав, підвищення інвестиційного іміджу держави.

Аналізуються питання правотворення у сфері оптимізації інтелектуального розвитку країни, удосконалення управління системою інтелектуальної власності, розглядаються пріоритетні напрями правотворення у цій сфері.

Ключові слова: інтелектуальна власність, інноваційна економіка, право інтелектуальної власності, інноваційні технології, кадри у сфері інтелектуальної власності.

Резюме

Бошицький Ю. Л. Интеллектуальная собственность в современной Украине – актуальные вопросы модернизации и правового регулирования.

Статья посвящена вопросам оптимизации правового регулирования сферы интеллектуальной деятельности, создания и внедрения в хозяйственную и социальную инфраструктуру разноплановых объектов интеллектуальной собственности, необходимости усовершенствования охраны и защиты прав ученых, инженеров, изобретателей в этой сфере.

Обосновывается необходимость эффективного правового регулирования интересов авторов в процессе создания и использования объектов интеллектуальной собственности, влияние их деятельности на развитие национальных научно-технологических и научно-технических сфер жизни государства, повышение его инвестиционного имиджа.

Анализируются вопросы оптимизации правотворчества в сфере интеллектуальной собственности, усовершенствования управления системой интеллектуальной собственности, рассматриваются приоритетные направления правотворчества в этой сфере.

Ключевые слова: интеллектуальная собственность, инновационная экономика, право интеллектуальной собственности, инновационные технологии, кадры в сфере интеллектуальной собственности.

Summary

Boshytskyi Y. Intellectual Property in modern Ukraine – topical issues of modernization and legal regulation.

The article is devoted to the optimization of the legal regulation of intellectual activity sphere, creation and implementation of diverse intellectual property objects in economic and social infrastructure, necessity of security and protection improvement of the rights of scientists, engineers and inventors in this field.

There are justified the necessity of effective legal regulation of the interests of authors in the process of design and use of intellectual property objects, their activities impact on the development of national scientific, technological and technical spheres of state's life, promotion its investment image.

The aspects of lawmaking optimization in the field of intellectual property, improvement of management of intellectual property system are analyzed and priority areas of lawmaking in this field are considered.

Key words: intellectual property, innovative economics, intellectual property law, innovative technologies, intellectual property staff.

Отримано 27.03.2013